

det med ringe Hartkorn ville blive forurettede til Fordel for de fede Egne med det store Hartkorn; det er ganske indlysende (Afbrydelse). Ja, det viser Statistikken!

Den ærede Ordfører sagde, som bemærket, endvidere, at jeg havde faaet den fikse Ide, at man fra Venstres Side vilde fede Godsejerne. Jeg sagde, at jeg med Tal kunde dokumentere, at man rækker Godsejerne i Landstinget Haanden og tilbyder dem den ene store Foræring efter den anden, og deri gør man uklogt, det er en farlig Politik. Den ærede Ordfører sagde: Vi arbejde samtidig paa at faa de indirekte Skatter reformerede, paa at faa Tolden nedsat. Ja, man arbejder derpaa, men er det klogt paa Forhaand at give en Pære, inden man faar et Æble i Stedet? Jeg troede, at den ærede Ordfører var en bedre Forretningsmand, end det viser sig, at han er efter den Taktik. Man kan sige, at det er Sammenkoblingen, men det er det ikke. Sammenkoblingen, som vi hidtil have kendt den i Regeringens og Landstingets Politik, har været denne, at Proprietærerne og Godsejerne have sagt: I ville gerne byde os en hel Del Skattelettelse, men det skulle I ikke have Lov til, medmindre I ville paalægge Landarbejderne en ny stor Skat, Brændevinsskatten. Det var Pointen i Proprietærernes og Godsejernes Stilling hidtil, at de sige: Vi faa en Lettelse ved disse Skattelove, men for at faa Lov til at give os denne Lettelse, skulle I paalægge Landarbejderne en ny stor Skat. Det var ganske vist aldeles vildt, og det kunde Folketinget selvfølgelig ikke gaa ind paa, men det er ikke vildt at sige: Vi ville ikke begynde med at give Godsejerne og Proprietærerne store Foræringer ved at reformere de direkte Skatter paa den Maade, at de komme dem i høj Grad til gode, uden samtidig at sørge for, at ogsaa de indirekte Skatter blive reformerede. Vi maa holde paa, at der bliver givet noget for noget. — Jeg har jo ikke sagt, at Hartkornsbeskatningen var absolut retfærdig, og jeg kunde godt tænke mig, at man fra vor Side gik med til en Reform særlig af de kommunale Hartkornsskatter, til en Reform af den mellemkommunale Beskatning, til en Fiksering af de amtskommunale Hartkornsskatter. Men for at kunne gaa med til saadanne Reformers til Fordel for Hartkornsbesidderne maatte vi da kræve, at man samtidig gjorde noget for de ubemidlede, de besiddelsesløse. Der ligger store Lovforslag i denne Retning her i Tinget om en bedre Alderdomsunder-

støttelse, om en Arbejdsløshedsforsikring, endvidere fra Regeringens Side Forslag til en Fabriklov, en Række sociale Reformspørgsmaal af største Betydning. Jeg kunde tænke mig fra vor Side, at man fra et demokratisk Flertals Side kunde sige til Landstingets Proprietærer og Godsejere: For at være med til Reformers i Hartkornsbeskatningen maa vi kræve, at I ere med til at gøre noget for de ubemidlede Arbejdere i By og paa Land. — Det her foreliggende er en Reform til Fordel for de besiddende. Jeg er ikke absolut derimod, men man maa ikke glemme de besiddelsesløse, og det gør man ved denne Lejlighed. Den ærede Ordfører sagde, at det kunde jo ikke skade mig og mine Partifæller noget, at Hartkornet faar noget, det er jo ikke os, det skal tages fra, men den ærede Ordfører har ikke med en Stavelse forsøgt at afkræfte mine Eksempler paa, at Landsbysmeden, Købstadhaandværkeren, den lille handlende i Købstæderne osv. kan komme til at betale 10—20 Kr. til Fordel for de store Hartkornsbesiddere. Den ærede Ordfører har ikke gjort det svageste Forsøg paa at afkræfte det.

Som sagt, det kan være muligt, at man under visse Forhold kunde gaa med til Reformers ogsaa til Fordel for Hartkornsbesidderne; der er ogsaa Uretfærdigheder i Hartkornsbeskatningen, som bør forsvinde. Men hvad vi ikke ville være med til, er, at afløse en gammel Uret med en ny og en mere blodig, og vi ville ikke være med til at forære Godsejerne gennem Skattelovene 12,000 Kr., der tages fra Landsbysmeden og Byhaandværkeren.

Ordføreren (Alberti): Det ærede Medlem, der nu satte sig, holdt ikke af, at jeg havde nævnt, at det forekom mig, at han led af den fikse Ide, at Bønderne søgte deres Opgave i at fede Godsejerne. Under det ærede Medlems sidste Udtalelser kom jeg paa det rene med, at han lider under en fikse Ide til, den fikse Ide nemlig, at naar det ærede Medlem har udtalt et og andet, og man ikke finder det nødvendigt at imødegaa ham, bl. a. af Hensyn til Tingets Tid, saa er dermed hvert eneste Ord, der ærede Medlem har sagt, bevist og slaaet fast. Jeg tror, denne fikse Ide staar noget i Forbindelse med, at det ærede Medlem har saa overordentlig god Tid og derfor ikke har Øje for, at andre maaske kunne have bedre Anvendelse for deres Tid. Jeg har den Opfattelse, at disse Skatteloves Behandling, baade naar